

ஒரு பேதை

குழந்தை குஞ்சுகளுக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சியை ஊட்டிக்கொண்டு ஆலங்கட்டி மழை பொழிந்தது. ஆனால் தெருவில் அலைந்து கொண்டிருந்த பசுக்களுக்குத் தாங்கமுடியவில்லை கல்மாரி. ஆலங்கட்டிகளைப் பொறுக்க எதிர்விட்டுக் குழந்தைகள் வாசலுக்கும் பின்கட்டு முற்றத்திற்குமாக ஓடிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தன. அவர்கள் வீட்டு வாசற் சுவரண்டை பசுமாடு ஒன்று ஒண்டி நின்றது; தலை தூக்க முடியாமல் தவித்தது. எலும்புக்கூடாயிருந்த இன்னொரு பசு நிலையில்லாமல் ஓடி அலைந்தது. சூல்மாடு ஒன்று எங்கள் பக்கத்து வீட்டின் சுவரோடு உராய்ந்து நின்றது. என் குரலை உயர்த்தி, 'வா, வா' வென்று அதை அழைத்துப் பார்த்தேன். அதற்குத் தெரியவில்லை. 'திறந்த வீடாயிருக்கிறதே, உள்ளே செல்வோமே,' என்ற எண்ணம் இந்த மாடுகளுக்கு ஏற்படவேயில்லை! கல்கல் என்று ஆலங்கட்டிகள் என் பாதத்திலே வீழ்ந்து என்னை உள்ளே தூரத்தின.

என் பாதம் கல்லடி தாங்கவில்லை; அதைச் சொன்னேன்.

"ரொம்பப் பாவம் அப்பா" என்றாள் கிரிஜா.

"ஆமாம்; பாவம், மாடுகளுக்கு உடம்பு வலிக்கும்" என்றேன்.

"நமக்கு ரொம்பப் பாவம் அப்பா; மாடெல்லாம் கஷ்டப்படறபோது நாம்ம மட்டும் சொகம்மா உள்ளே இருக்கோமே!" என்றாள் குழந்தை கிரிஜா.

மனைவியைப் பார்த்தேன். "பார்த்தாயா, ஜானு? அந்த மாடுகளுக்குப் புகலிடம் தராமல் உள்ளே இருக்கிறோமாம்! நமக்குப் புண்ணியமில்லை, பாவம் என்கிறாள் கிரி!" என்று சிரித்தேன்.

"பாட்டியின் அவதாரமோன்னோ? உங்கள் பாட்டி மாதிரியே பாவ புண்ணியம் பேசுகிறாள்" என்று ஜானு பெருமையுடன் சிரித்தபடியே பதிலளித்தாள்.

என் பாட்டியை நினைத்துக்கொண்டுவிட்டேன். என் பாட்டி இறந்த பத்தாம் நாள் என் பெண் பிறந்தாள். பாட்டியின் தூய ஆத்மா என் புதல்வியிடம் குடிகொண்டுவிட்டது என்ற நினைப்பு கிரிஜா பிறந்த அந்த நாளே தோன்றிவிட்டது எனக்கு இன்றைக்கு நினைத்தாலும் ஆறுதலோடு கண்களை மூடிக்கொள்கிறேன்.

.. ..

இடையில் அழகிய பாவாடை உடுத்தி, மேலே சின்னஞ்சிறு சட்டை போட்டு, அடர்த்தியான சிறு பின்னலில் திருகுப்பூ வைத்துக்கொண்டு ஒரு சிறுமி தோன்றுகிறாள். "நான் விளையாடப் போறேம்மா!" என்று கூவிவிட்டு வாசலுக்கு ஓடிவந்து தெருவில் இறங்குகிறாள்.

"என்ன விளையாட்டு வேண்டியிருக்கு? அழுதுகொண்டு திரும்பி வருவே! குட்டிகளோடே சண்டை போட்டுக்கொள்ளாமல் வரத்தெரியுமா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே ஒரு மாது தொடர்ந்து வாசலுக்கு வந்தாள்.

"அப்போ நான் விளையாடப் போக வேண்டாமா அம்மா?"

"போ, போ, நன்னா விளையாடு! ஆனா வீட்டுக்கு வந்ததும் அவ அழவிட்டா, இவ கேலி பண்ணினா - அப்படின்னு அழக்கூடாது. தெரிஞ்சுதா? அப்புறம் சின்னவா சண்டை பெரியவா வரை போகும்."

சிறுமி குதிபோட்டுக்கொண்டு ஓடிப்போனாள்.

நான்கைந்து வீடுகளைக் கடந்து சென்றாள். அங்கே ஓர் வீட்டின் விசாலமான வாசல் திண்ணையில் தெருக் குழந்தைகள் சில பேர் கூடியிருக்கின்றனர். ஜடைக் குஞ்சலங்களும், கால் கொலுசுகளும், அராக் கொடிகளும், குறுகுறுக்கும் விழிகளும் ஒளி வீசுகின்றன.

மருதாணிச் சிவப்புடன் பிஞ்சு விரல்களும், தளர் நடைபோடும் மெல்லிய அடிகளும் அழகாக அசைகின்றன. மழலை மொழிகளும், சிணுங்கும் மென் குரல்களும், கலகலவென்று சிரிக்கும் இன்குரல்களும், பெரிய மனுஷிகள் போலப் பேசும் சிறுமியரின் பேச்சார்வம் அங்கு போட்டி போடுகின்றன. அந்த அழகிய அவைக்கு வந்து சேர்ந்த இந்தச் சிறுமி சற்றே தயங்கி நின்றாள்.

"நானும் வரேண்டி, கோதே!"

விளையாட்டு மும்முரத்திலிருந்த சிறுமிகளுக்கு இந்த மென்குரல் கேட்கவில்லை.

"நானும் விளையாட வரட்டுமா கோதே!" இப்பொழுது அவள் குரலைக் கேட்ட கோதையும் திரும்பிப் பார்த்தாள். வேறு சில குழந்தைகளும் பார்த்தனர்.

"கருங்குழலி வந்திருக்காளே, சேர்த்துக்கலாமா விளையாட?"

"அவளுக்கு என்னடி விளையாடத் தெரியும்? ஹரிகதை பண்ணேன்னு சொல்லுவாள்."

"ஆமாண்டி! அவ நம்பமாதிரி சமைக்க மாட்டா; அப்பளம் இடமாட்டா."

"பாட்டிக் கிழவியாட்டம் என்னவோ பேசின்டேயிருப்பா. நமக்குப் புரியாதுடி."

"எனக்குப் புரியும் அவள் பேசறது. எப்பவும் சாப்பாட்டு விளையாட்டுத் தானான்னு சொல்லுவாள்."

"பின்னே நம்பள்ளாம் பொம்மனாட்டிகளாச்சே; சமைச்சுப் பரிமாறுகிறது தானேடி நமக்குத் தெரியணும்! ஏண்டி கருங்குழலி! நீ எங்களுக்குப் பாட்டியாயிரு! தாவாரத்துலே உட்கார்ந்துண்டு பாராயணம் பண்ணிண்டிரு! நாங்கள் வீட்டு வேலை கவனிக்கிறோம்!"

எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கிக்கொண்டாள் கருங்குழலி. "நானும் உங்க மாதிரி விளையாடறேன். சமைக்கிறேன். ஆனால் கடைசியிலே என்ன பண்ணணும் தெரியுமா? சாமிக்கு நான் பூஜை பண்ணுவேன்; அப்புறம்தான் சாப்பிடணும்!"

ஒப்புக்கொண்டார்கள் சிறுமிகள். "நான் பூ கொண்டுவரேன்" என்று ஓடினாள் கருங்குழலி. மற்ற பெண்கள் தங்கள் வேலைகளைத் தொடர்ந்தார்கள்.

வேலைகள் எல்லாமே அபிநயம்!

மஞ்சளை அரைத்து உடலில் பூசிக்கொள்பதுபோல ஒரு பெண் சிறு கல்லைத் தரையில் தேய்த்து விழுது (!) எடுத்துப் பூசிக்கொண்டாள். சின்னப் பழக்காச் செப்புக்கூட தேவை என்று பாராமல், வாசற்படியில் ஆறு ஓடுவதாகக் கருதி மொண்டு மொண்டு நீர் எடுத்துக் குளித்தாள். ஒரு பெண் குடம் தேய்த்தாள். இன்னொரு பெண் தன் பாவாடையை உடுத்தியிருந்த வாக்கிலேயே முன்புறம் கொசுவிப் பிடித்துத் தோய்த்து அலசினாள். இன்னொரு பெண் கையை வீசி வீசித் தோய்த்துவிட்டாள். இன்னொரு பெண் இரண்டு, மூன்று பித்தளைச் செப்புகளைக் கொண்டு வந்து நீர் நிரப்பினாள். இது குளக்கரைக் காட்சி.

"எத்தனை நேரம்டி குளிச்சுட்டு வர! இன்னிக்கு அப்பளம் இட்டாகணும்! கொள்ளைக்காரியம் கிடக்கு! நான் அடுப்பு மூட்டி ஒரு நாழியாச்சு; சமையல் நடக்க வேண்டாமா?" என்று மூன்று, நான்கு குரல்கள் சத்தம் போட்டு மிரட்டின. பிறகு சமையலறைக் காட்சி கறிகாய் நறுக்குவதும், தேங்காய்த்துருவுவதும், கரண்டியின் காம்பில் சாதம் பதம் பார்ப்பதும், அம்மியில் அரைப்பதும் அரை அரை வினாடிக் காரியமாகச் செய்து காட்டிவிட்டனர் குழந்தைகள்! எல்லாம் கிரமப்படி நடந்தன. "நீ தான் அப்பாவாம். ஜபம் பண்ணிவிட்டு முதலில் சாப்பிட வாடி! நீ தான் தாத்தா; 'நான் ஜபம் பண்ணியாச்சு காலமயே' அப்படின்னு வரணும் நீ," என்று ஒரு பெண் கட்டளையிட்டாள். "நான் தாத்தாவாயிருக்கமாட்டேன்." என்றாள் கோதை. "சரி, நானே தாத்தாவாயிருக்கிறேன்," என்று ஒப்புக்கொண்டாள், சமையலை முடித்த 'அம்மா'. பிறகு அப்பளம் இடுவதற்கு ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். சின்னஞ்சிறு ஓட்டுவில்லைதான் பலகை; சிறுகுச்சி குழவி.

"ஏண்டி, சாப்பாடு ஆனப்புறம்னா அப்பளம் இடுவா? மறந்துப்போய்ட்டோமே!"

"ஆமாண்டி! தப்புப் பண்ணிட்டோமே! சரி, சாப்பிடலாம் வாங்கோ!"

"தப்பு இல்லை! பூஜைக்குப் பூ வரல்லியே! அதுவரைக்கும் வெறுமனே இருப்போமா? பூஜை நடந்தப்புறம் தானே சாப்பிடணும்!"

"ஆமாம். பார்த்தியா ராஜி சரிய்யாச் சொல்றாடி!"

"நம்பள்ளாந்தான் ஆத்துலே சாப்பிட்டு வந்தாச்சே! பசி இல்லை. நாம்ப அப்பளம் இடுவோம். கருங்குழலி பூஜை பண்ணினப்புறம் கூட சாப்பிட வேண்டாமே!" என்றாள் ராஜி, மிதமிஞ்சிய உற்சாகமுடன்.

"போடி, சமைச்சதெல்லாம் வீணாப் போகுமே! ஏதோ சாப்பிட்டோம்னு பேர் பண்ணுவோம்!"

"கருங்குழலி வரவேயில்லை பார்டி, பூஜைன்னா முக்கியந்தான். ஆனா இந்தக் கருங்குழலி ரொம்பத்தான்; நிஜம்மாவே பூ கொண்டு வராட்டா என்ன?"

"பொம்மைப்பூ கிடையாதே! நிஜப்பூ போட்டால் புண்ணியந்தானேடி!"

"நீயும் அந்தப் பாட்டியாட்டமே பேசு! இப்படி 'ஸ்வாஹா ஸ்வாஹா'ன்னு பண்ணினாப் போறாதா?"

தூக்கி மடித்திருந்த பாவாடையுடன் ஓடி வந்தாள் கருங்குழலி, "வந்துட்டாடியம்மா நூத்துக்கிழிவி!"

கருங்குழலி பாவாடையைச் சரித்துக் கொட்டினாள் புஷ்பங்களை. மஞ்சட் கிழங்காகப் பயன்பட்ட சிறு கல் சுவாமியாகக் குந்திவிட்டது, ஒரு புறைக்குள்.

"எல்லோரும் வந்து உட்காருங்கோ! நான் பாடறேன்" என்றாள் கருங்குழலி.

"என்ன பாட்டு? இந்த சாமி என்ன சாமியாம்?"

"பிள்ளையார்!" என்றாள் கருங்குழலி.

"வேண்டாம்; முருகன்னு வச்சுப்போம். ஒரு குச்சியை சுவாமியண்டை வச்சால் வேல் முருகன்" என்றாள் ஒருத்தி.

"சரி" என்று கருங்குழலி ஒப்புக்கொண்டாள்.

"ஏண்டி, பிள்ளையாருக்கும் முருகனுக்கும் அப்பா சிவன்தானே இன்னும் ரொம்பப் பெரிய கடவுள்! இந்தக் கல் சிவலிங்கம்!" என்றது இன்னொருத்தி குரல்.

"அப்போ நான் உட்காரக்கூடாது!" இப்படிச் சொன்ன வைஷ்ணவச் சிறுமியான கோதையின் குரலில் கோபமில்லை; வருத்தம்தான் தொனித்தது.

இதை உணராத ஒரு சைவச் சிறுமி, "அப்படின்னா எழுந்துபோ!" என்று உறுமினாள்.

கருங்குழலி கோதைக்காகப் பரிந்து வந்தாள். "சாமி எல்லாம் ஒண்ணுதான்டி. கடவுளனு சொல்லுவோம், சரியாயிருக்கும். 'கடவுளே காப்பாற்று! கடவுளே, நல்ல புத்தி தா! கடவுளே நல்ல படிப்பு கொடு! கடவுளே நல்ல அறிவு கொடு!' இப்படித்தான் சாமியை வேண்டிக்கணும்".

"நாமெல்லாம் புருஷாளா? நம்பளுக்கு நல்ல ஆம்படையான்தான் கொடுக்கணும் கடவுள்!" என்று சீறினாள், நாணம் அறியாத ஏழு வயதுக் குழந்தை ஒருத்தி! ஆனால் மற்றவர்கள் கலகலவெனச் சிரித்துவிட்டார்கள். கேலிச் சிரிப்பு அல்ல. அகமுடையான் என்ற சொல்லிலே அவர்கள் கண்ட திருப்தியினால்தான் அப்படிச் சிரித்தார்கள். கருங்குழலியும் சிரிப்பை சற்று அடக்கிக்கொண்டு, "எல்லோருக்கும் படிப்பு, புத்தி, அறிவு எல்லாம் வேணும். இல்லாட்டா ஆம்படையானுக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது!" என்றாள், முகத்தைக் கட்டும் கசப்பாகக் காட்டி.

படிப்பில் முக்கியத்துவம் பார்க்காத ஒரு பெண்ணுக்கு இந்தக் கசப்பு முகம் கோப மூட்டிவிட்டது. "நீ சமைச்சுப் போடாட்டா உன்னை உன் ஆம்படையானுக்குப் பிடிக்குமோ! கரிச்சுக்கொட்டுவான்!"

"கொட்டட்டும் போ! . . . நான் கல்யாணமே பண்ணிக்கமாட்டேன்! என்ன பண்ணுவே!"

"ஐயையோ!" என்று கை காட்டினாள் ஒரு பெண்.

"ஒருத்தருமே உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்காட்டா நீ என்ன பண்ணுவே!" என்று இன்னொருத்தி கொக்கரித்தாள்.

"ஆமாண்டி!" ஒரு கும்மாள் சிரிப்புச் சிரித்து ஓய்ந்தார்கள் சிறுமியரெல்லாம். மணம் செய்துகொண்டு வாழவேண்டியது அவசியம்; அதுதான் வாழ்க்கை என்ற தத்துவத்திலே ஊறிப்போன நெஞ்சுகள்.

கருங்குழலிக்குத் துக்கம் வந்தது. ரோசம் வந்தது. திணறி நின்றாள்; அழமாட்டாக்குறை.

"என்ன பண்ணுவே, வேவே!" என்று கூடி நின்ற பெண்கள் கூத்தாடினார்கள்.

"வேவேவே, வேவேவே!" என்று அழகு காட்டினாள் கருங்குழலி.

"நீதான் வெவ்வெவ்வே! வெவ்வெவ்வே!"

"நீ தான்!"

"நீ தான்; நீ தான்; நீதான்!"

"அட, அவதாண்டி, அவ்வே! ஓளவை! ஓளவைப்பாட்டி! நூத்துக் கிழவி!" என்று குதி போட்டாள் ஒரு துடியான பெண்.

"ஓளவ்வே! ஓளவ்வே!" என்று கூவிவிட்டு ஒரு பெண் கோலூன்றிய பாவனையுடன் கூனல் போட்டு நடந்து காட்டினாள். சிரிப்பொலி அதிர்ந்தது.

இந்த அமர்க்களம் தாங்காமல் கருங்குழலி பாவாடையை உதறிக்கொண்டு கண்ணீர் மல்கத் திண்ணையை விட்டு இறங்கி ஓடினாள்.

பிறவியிலே மேதையான குழந்தை, பேதை போல ஓடினாள். ஓடின குழந்தை தாயை நோக்கித் தாவினாள்; கேவினாள்.

"ஏம்மா, யார் அடிச்சா?" என்று கேட்டாள் தாய்.

"யாரும் அடிக்கல்லேம்மா... கேலி பன்றாம்மா என்னை! என்னைப் பாட்டி, பாட்டிங்கறாம்மா."

"சொல்லட்டும் போ; பாட்டின்னா அர்த்தம் என்ன? நல்ல அறிவு இருக்கு உனக்குன்னு அர்த்தம். அதுகள் மாதிரி அசட்டுப் பிசட்டுன்னு விளையாட்டு வேண்டாமே! சமர்த்தாய் சுவாமிமேலே பாட்டுச் சொல்லு; அதுதான் எப்பவுமே நல்லது. உனக்கும் ரொம்ப இஷ்டமான விளையாட்டு!" என்று ஆசுவாசப்படுத்தினாள் தாய். குழந்தையின் வேதனை நீக்கி அமைதியூட்ட முயன்றாள்.

ஆம்; அமைதி ஊட்டத்தான் முயன்றாள். ஆனால் அந்த இளம் பெண்ணின் உள்ளம் அமைதி பெறவில்லை. தனிப்பிறவியாய் - அறிவுள்ள பெண்ணாய் - வாழப்பிறந்த இந்தச் சிறுமிக்கு, சிந்தனைத்திறன் அதிகமாகவிருந்தது. அதனால் அமைதி ஏற்படவில்லை.

அமைதியின்மையினூடே காலங்கடத்தினாள் கருங்குழலி. விளையாடப் போவாள். வேதனையுடன் திரும்புவாள். போகவேண்டாம் என்று ஒதுங்குவாள். அப்பொழுதும் குறும்புக்காரக் குழந்தைகள் "கிழவி விளையாட வருவாளாடி!" என்று நகையாடுவார்கள். தான் குமரிதான் என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளப்போவாள். ஆனால், தான் 'கிழவி' என்ற கேலிச் சொல்லைக் கேட்டுக்கொண்டு வருவாள். குழந்தைகள்தான் அவளைக் கேலியாகச் சொன்னார்கள் என்றால், எப்பொழுதாவது பெரியவர்களும் அப்படித்தான் குறை கூறினார்கள்!

"தலை நரைச்ச கிழவியாட்டம் பேசறது! பேரு கருங்குழலியாம்!" என்று ஒரு பெரிய அம்மாமியே ஒருநாள் கருங்குழலியின் காதுபடச் சொன்ன பிறகு, கருங்குழலிக்கு உள்ளத்திலே ஆறாத வடு ஏற்பட்டுவிட்டது. 'பெரியவர்களின் பேச்சுக்கூட வெற்றுச் சொல்லாகுமா?' - இப்படித்தான் கருங்குழலியின் சின்ன மனதில் பெரிய எண்ணம் வட்டமிட்டது.

ஒரு தோழிச் சிறுமிக்குக் கல்யாணம் நடந்தது. அப்பொழுது கருங்குழலியிடம் அந்தப் பெண், "தேங்காய் புட்டு பண்ண நான் கத்துக்கணும்! எங்காத்து மாப்பிள்ளைக்கு ரொம்பப்

பிடிக்குமாம்! ஆனா படிப்பே பிடிக்காதாம்!" என்றாள். எட்டு வயதுக்குமரியை மணந்த பதினோரு வயதுப் பிள்ளைக்குப் படிப்பில் ஆர்வம் அப்படியென்ன கொப்புளிக்க முடியும்? இதைக் கருங்குழலி உணரவில்லை; பயம் பிடித்துக் கொண்டுவீட்டது.

"எனக்குக் கல்யாணமானால் எனக்கு என் மாதிரியே ஆம்படையான் வரணும்" என்று அவள் கொஞ்ச நாள் இறைவனை வேண்டிக்கொண்டாள். பிறகு அதுவும் மறைந்தது. 'இளமையும் அழகும்'தான் ஒரு புருஷனின் கண்களுக்கும் உள்ளத்திற்கும் உவகை தருவன என்பதை ஒருவாறு உணர்ந்திருந்த அந்தப் பெண், "நான் கிழவியாமே!" என்று நினைப்பு மேலிட்டவளானாள். என் போக்கும் பேச்சும் என்னை மணப்பவருக்குப் பிடிக்காது," என்று கருங்குழலிக்குத் தோன்றிவிட்டது. தோன்றிய கருத்து ஊன்றிக்கொண்டது. இறைவனின் படைப்பிலே காரண காரியமில்லாமல் ஒன்றும் நடப்பதில்லை. மறை பொருளான பரம்பொருள் கருங்குழலியை இப்படித்தான் உருவகப்படுத்திவிட்டான்.

கருங்குழலிக்கு மணப்பருவம் வந்துவிட்டது என்று பேசிக்கொண்டார்கள். ஆனால் கருங்குழலி அப்படி நினைக்கவில்லை. உணவின்பால் இருந்த கவனக் குறைவினால் தானோ, அல்லது உள்ளத்திலே மின்னிய கருத்துக்கள்தான் காரணமோ, அங்காங்கு கருங்கூந்தலிலே வெள்ளிக்கீற்று வெளிப்பட்டது.

"ஐயோம்மா; இந்தப் பெண்ணுக்குத் தலையும் நரைக்கிறது பாட்டியாட்டமா!" என்று யாரோ முதல் முதலில் சொன்னார்கள். தாயார் "பித்த நரை, சரியாய்ப்போகும்" என்று சொன்னாள்.

"ஐயோ, தலையிலும் நரை வந்ததே" என்று கருங்குழலி துடித்துத் திகைத்துப் போனாள். பிறகு அந்தக் குறையைத் தன்னுள்ளத்து அச்சத்தைப் போக்கும் வகையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தொடங்கினாள்!

'அடுத்த சித்திரையில் கருங்குழலிக்குக் கல்யாணம்' என்று வீட்டிலே பேச்சுக் கிளம்பியது.

"எனக்கா கல்யாணம் அம்மா?" என்று கேட்டாள் கருங்குழலி.

"ஏன், அதென்ன அப்படிக் கேட்கிறே!" என்று ஆச்சரியப்பட்டு வினவினார் தந்தை. "உனக்கு என்ன குறை?"

கணநேர மோனத்திலே, கருங்குழலி, தனது கடந்த கால உணர்ச்சிகளையும் வருங்கால முதிர்ச்சியையும் இணைத்து வைத்துக்கொண்டாள். குரலில் தழுதழுப்பு ஏற்பட்டு விடாமல் சமாளித்துக் கொண்டாள். "எனக்கு இளமைதான் குறை, அப்பா" என்றாள்.

"யார் சொன்னது?" என்று மருண்டார், தந்தை, அன்பெனும் அஞ்ஞானம் மறைத்ததினால்.

"யாரும் சொல்ல வேண்டாம் அப்பா; என் மனதிலும் இளமையில்லை. கருங்குழலி என்ற பெயரையும் பொய்யாக்குகிறது என் நரைக் கூந்தல். நான் மணவாழ்க்கைக்கு அருகதையற்றவள். கல்யாணம் செய்து கொண்டால் நான் என் கடமைகளில் தவறிய மனைவியாக இருப்பேன் அப்பா; சந்தோஷமா?" என்று கருங்குழலி பெரிய கேள்வியாகவே கேட்டுவிட்டாள்.

தாயார் குறுக்கிட்டாள். "நானும் சொல்லிப் பார்த்துவிட்டேன். கேட்கவில்லை, தினமும் ஸ்வாமிக்கு விளக்கேற்றும்பொழுதெல்லாம் நெய்க் கையைத் தலையில் தடவிக்கொண்டால் நரைக்காமல் என்ன செய்யும்? இப்படிச் செய்வாளா ஒருத்தி? வெளியிலே சொன்னால் பைத்தியம் என்பார்களே!" என்றாள் துயரமுடன்.

"என்ன?" என்று துணுக்குற்றார் தந்தை.

"அப்பா, நரை வந்துவிட்டதைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற துடிப்பு எனக்கு இல்லையே! கடவுள் வழிகாட்டினார்; கொஞ்சங்கொஞ்சம் நரை மயிர் வந்தது. நான் அதை வளர்த்துக்கொண்டேன். என்னை மணக்க யாருமே விரும்ப முடியாதபடி நான் மாறவேண்டும் என்று எனக்கு வீம்பு வந்துவிட்டது, என்னையறியாமல்!" என்று சிரித்துப் பேசத் தொடங்கிவிட்டாள் கருங்குழலி!

பெண்ணின் விம்புக்காகப் பயந்து விடாமல் பெற்றோர் வரன் தேடினார்கள். முயற்சி தோற்றது. "அந்தப் பெண்ணா? தலையும் வெளுத்துக்கிடக்கிறது. வாயும் வளர்ந்துவிட்டது. அது குடும்பத்தில் அடங்கி வாழாது!" என்று அவளை ஒதுக்கிவிட்டார்கள். அதற்கு முன்பே கருங்குழலி அவர்களை ஒதுக்கிவிட்ட விந்தையை யாரும் உணரவேயில்லை!

அப்பறம்? . . . கருங்குழலியின் வாழ்க்கை நாடறிந்த பெருமையுடையதாயிற்று. இளக்காரப் பேச்சுக்கு உரம்கொடாமல் கருங்குழலி புனைப்பெயர் துடிக்கொண்டுவிட்டாள், "ஓளவை" என்று, மெல்லத் மெல்லத் தொடங்கி விரைவில் இந்த பெண்ணரசி நாடோடிப் பாட்டியானாள்; ஓளவையாக உலவினாள். உள்ளம் இளமையுடன் ஜொலித்தது. அறிவும் அந்த உள்ளொளியினாலே சுடர்விட்டது. குமரிப் பெண்ணாகத் தோற்றமளித்து அறிவு வளர்ச்சியின் சாயல்களைக் காட்டினபோது அவளைப் பார்த்துச் சிரித்த பேரெல்லாம், நாளடைவிலே ஓளவையின் உருவத்திலே கலைவாணியைக் கண்டனர்.

உடனொத்த பெண்கள் 'ஓளவை' என்று கேலியாகச் சூட்டிய பெயரை, இளம் பெண் ஓளவை பெருமையாகச் சூடி அம்பலத்தில் பறைசாற்றிக்கொண்டாள், நெஞ்சில் உரமுடனே பண்ணும், கவிதையும் புனைந்து தமிழ்நாட்டிலே மூதாட்டியாக ஒளிர்ந்தாள். தமிழ் மக்கள் இந்தப் பெண்மணியின் அறிவுக்கும் தூய்மைக்கும் அஞ்சலி செய்தனர்; செய்து கொண்டேயிருக்கின்றனர். காரண காரியம் - ஆராயக்கூட நினைவிழந்து அந்த மூதாட்டியின்பால் எழுந்த பக்தியில் மயங்கிப் போற்றுகின்றனர், அந்தப் பாட்டிக்கு நாமகாணத்தின்போதே 'ஓளவை' என்ற பெயர் இட்டிருந்ததாகக் கண்களை மூடிக்கொண்டு நம்பிவிடுகின்றனர்!

.. ..

சிலுசிலுவென்று விசிய காற்றின் சுகத்திலே கண்களை மூடியபடியே ஒருக்களித்துப் புரண்டேன். "அம்மா, அப்பா எழுந்திருக்க மாட்டேங்கறா! அப்பா! அப்பா! ஏந்துரு! அம்மா கூப்பிடறா!" என்று கிரிஜாவின் சின்னக்குரல் ஒலித்தது. 'ஊம்' போட்டு விட்டுக்கொஞ்ச நேரம் கழித்து எழுந்து போனேன்.

சிறுறுண்டியைத் தின்னு கொண்டே "கிரிஜா எங்கே?" என்று கேட்டேன்.

"அடுத்தகத்துக்குத்தான் போயிருப்பாள்; குழந்தைகள் சண்டைக்கென்ன? 'ஆலங்கட்டி மழை எப்படி வரது, ஏன் வரது?'ன்னு என்னைக் கேள்விகளாய்க் கேட்டுத் துளைத்தாள். என்னமோ தெரிந்ததைச் சொல்லி வச்சேன். அதை அஞ்சல் செய்வாள். அடுத்தகத்திலே!" என்று சிரித்தாள் ஜானு.

"உனக்கு நினைவிருக்கா ஜானு? கிரிக்குப் பேர் வைக்கத்தான் எத்தனை யோசனைகள் பண்ணி, எத்தனை விதமான பெயர்களையெல்லாம் ஆட்சேபித்தோம்? பாட்டி பேர் பர்வதவர்த்தனியையே கடைசியில் கிரிஜா என்று சுருக்கி வைத்தோம்!" என்றேன்.

"அதெங்கே திடீர்னு நினைவு வந்ததிப்போ!"

"இல்லை, என்னவோ நினைவு, 'லோக நாடக சபை'யின் ஓளவையார் நாடகத்திலே குழந்தைக்கு நாம கரணம் செய்கிற காட்சி நினைவிருக்கா? பிள்ளையார்ப் பொம்மையைக் குழந்தை பிடித்துக்கொள்கிறது. உடனே ஒரு அம்மாள், "அடி அம்மா; இதற்கு ஓளவைன்னு தான் பெயரிடணும்!" என்று சொல்கிறாள். உடனே தாயார் உள்பட எல்லோரும் சம்மதித்துவிடுகிறார்கள்! அப்படி ஒப்புவாளா தாய்?"

"கர்ண பரம்பரை அப்படித்தானே!"

"எப்படித்தான்? அப்படி நடந்திருக்காது. நான் நாடகத்துக்குக் கதை எழுதினால், கொஞ்சம் அழகாக, நாடகக்காச் சொல்லுவேன். இன்னும் இரண்டு, மூன்று காட்சிகள் வரும்... "

"நாடகத்தைப் பார்த்தப்பறம் தானே சொல்கிறீர்களாம்!" என்று ஜானு சிரித்தாள். பிறகு அவளும் சற்றுத் தயங்கிவிட்டு, "எனக்கும் ஒரே ஒரு ஆட்சேபனை, அந்த நாடகத்தில்" என்றாள்!

"ஓஹோ! அதென்ன ஆட்சேபணை?"

"ஓளவை திடீர்னு 'எனக்கா கல்யாணம்?' என்று கேட்கிறாளே, அதுதான். கல்யாணம் வேண்டாம் என்று இந்த நாளிலே எல்லோரும் சொல்லுகிறதொனியிலே அதைச் சொல்லணும். இல்லாவிட்டால், கல்யாணம் செய்து கொள்வதிலே நாட்டமோ நம்பிக்கையோ இல்லாத மாதிரி ஓளவை கேட்ட கேள்விக்கு ஒரு ஆதாரம் காட்டணும்!" என்று கூறினாள் ஜானு!

அப்படியென்றால் . . . ஜானு என் வலைக்குள்! நான் என் கற்பனையிலே கண்ட காட்சிகள் ஓளவைப் பாட்டிக் கதையில் வருமாயின், என் குறையும் தீரும்; ஜானுவின் ஐயமும் ஒழியுமே!

இதை விளக்குவதற்குச் சரியான பிடி தேடினேன். அதற்குள் ஜானு, "விட்ட குறை தொட்ட குறை என்று சொல்வார்களே, அது ஒன்று இருக்கிறது என்று வைத்துக்கொண்டால் ஓளவைக் கதையில் அசம்பாவிதம் எதுவும் தோன்றாது. 'மூன்று வயதுக் குழந்தை கீதை ஒப்பிக்கிறது. ஏழு வயதுப் பிள்ளை பிரும்மாண்டமான கணக்குகளைப் போட்டுக் காட்டுகிறாள் என்றெல்லாம் இந்த நாளிலும் கேள்விப்படுகிறோமே!" என்று முடித்தாள்.

ஆமாம்; ஜானு முடித்தாள். ஏனெனில், அப்புறம் நான் பேசப்புகவில்லை! பேச விருப்பமின்றி என் கற்பனையில் கண்ட காட்சிகளிலேயே ஆழ்ந்தேன். சுவை கூட்டும் இனிய சிந்தனையில் திளைத்தேன். எங்கள் கிரிஜாவைப் போன்ற துருதுருப்பான சிறுமியைக் குழந்தை ஓளவையாகக் கண்டுகொண்டே, கருங்குழலி என்னும் அழகிய பெயரை இனிக்க இனிக்கச் சுவைத்தேன். வற்றாத நெய்யில், மங்காத ஒளியுடன், அறிவுச் சுடராகப் பேதைப் பெண் வந்தாள்; பார்த்துக்கொண்டே இருந்துவிட்டேன்.

(சுதேசமித்திரன், ஜூலை 27, 1955)